

כה (א) ומלל יל עם-משה בהר סיני לאמר:
 (ב) וכל עם-בני ישראל ותימר להון ארי תעלו לארעא
 דאנא יתב לכון ותשמט ארעא שמטתא קדם יי:
 (ג) שנת שנין תזרע חקלך ושת שנין תכסח פרמך ותכנש
 ית-עללתה:
 (ד) ובשתא שביעתא ניח שמטתא יהי לארעא דתשמט
 קדם יי חקלך לא תזרע וכרמך לא תכסח:
 (ה) ית פתי חצדך לא תחצד וית-ענבי שבקך לא תקטף
 שנת שמטתא תהי לארעא:
 (ו) ויתהי שמטת ארעא לכון למיכל לך ולעבדך ולאמתך
 ולאגירך ולתותבך דדירין עמך:
 (ז) ולבעיך ולחיתא דבארעך תהי כל-עללתה למיכל:
 (ח) ותמני לך שבע שמטן דשנין שבע שנין שבע זמנין
 ויהיו לך יומי שבע שמטן דשנין ארבעין ותשע שנין:
 (ט) ותעבר שופר יבבא בירחא שביעאה בעסרא לירחא
 ביומא דכפריא תעברון שופרא בכל-ארעכון:
 (י) ותקדשון ית שנת חמשין שנין ותקרון חרותא
 בארעא לכל-יתבהא יבלא היא תהי לכון ותתובון גבר
 לאחסנתה וגבר לזרעיתה תתובון:
 (יא) יבלא היא שנת חמשין שנין תהי לכון לא תזרעון
 ולא תחצדון ית-כתהא ולא תקטפון ית-שבקתהא:
 (יב) ארי יבלא היא קדשא תהי לכון מן-חקלא תיכלון
 ית-עללתה:
 (יג) בשתא דיבלא תרא תתובון גבר לאחסנתה:
 (יד) וארי תזבן זבינין לחברך או תזבן מיד חברך
 לא-תזבן גבר ית-אחיהי:
 (טו) במנין שניא בתר יבלא תזבן מן-חברך במנין
 שני-עללתא יזבן לך:
 (טז) לפס סגיות שניא תסגיל זבנוהי ולפס זערוות שניא
 תזער זבנוהי ארי מנין עללן הוא מזבן לך:
 (יז) ולא תונול גבר ית-חברה ותדחל מאלהך ארי אנא
 יי אלהכון:

כה (א) וידבר יל אל-משה בהר סיני לאמר:
 (ב) וכל עם-בני ישראל ואמרת אליהם פי תבאו
 אל-הארץ אשר אני נתן לכם ושתה הארץ שבת לי:
 (ג) שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר פרמך
 ואספת את-תבואתה:
 (ד) ובשנה השביעת שבת שבתון יהיה לארץ שבת לי
 שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר:
 (ה) את ספיח קצירך לא תקצור ואת-ענבי נזירך לא
 תבצר שנת שבתון יהיה לארץ:
 (ו) והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך ולאמתך
 ולשכירך ולתושבך הגרים עמך:
 (ז) ולבתמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל-תבואתה
 לאכל:
 (ח) וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע
 פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים
 שנה:
 (ט) והעברת שופר תרועה בחדש השבלי בעשור לחדש
 ביום הכפרים תעבירו שופר בכל-ארצכם:
 (י) וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור
 בארץ לכל-ישיבה יובל הוא תהיה לכם ושתם איש
 אל-אחוזתו ואיש אל-משפחתו תשבו:
 (יא) יובל הוא שנת החמשים שנה תהיה לכם לא
 תזרעו ולא תקצרו את-ספיחיה ולא תבצרו את-נזריה:
 (יב) כי יובל הוא קדש תהיה לכם מן-השדה תאכלו
 את-תבואתה:
 (יג) בשנת היובל הזאת תשבו איש אל-אחוזתו:
 (יד) וכי-תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך
 אל-תוננו איש את-אחיו:
 (טו) במספר שנים אחר היובל תקנה מאת עמיתך
 במספר שני-תבואת ממכר-לך:
 (טז) לפי רב השנים תרבה מקנתו ולפי מעט השנים
 תמעיט מקנתו כי מספר תבואת הוא מכר לך:
 (יז) ולא תוננו איש את-עמיתו ויראת מאלהיך פי אני יי
 אלהיכם:

(יח) וְעִשְׂתֶּם אֶת-חֻקֹּי וְאֶת-מִשְׁפָּטַי תִּשְׁמְרוּ וְעִשְׂתֶּם אִתְּם וּישַׁבְתֶּם עַל-הָאָרֶץ לְבָטַח:

(יט) וְנִתְּנָה הָאָרֶץ פְּרִיָּה וְאֶכְלֶתֶם לְשִׁבְעַ וּישַׁבְתֶּם לְבָטַח עֲלֶיהָ:

(כ) וְכִי תֹאמְרוּ מִה-נֹאכַל בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִת הֵן לֹא נִזְרַע וְלֹא נֶאֱסָף אֶת-תְּבוּאָתָנוּ:

(כא) וְצִוִּיתִי אֶת-בְּרַכְתִּי לָכֶם בְּשָׁנָה הַשְּׁשִׁית וְעִשְׂתֶּם אֶת-הַתְּבוּאָה לְשִׁלֹּשׁ הַשָּׁנִים:

(כב) וּזְרַעְתֶּם אֶת הַשָּׂנֶה הַשְּׁמִינִת וְאֶכְלֶתֶם מִן-הַתְּבוּאָה יֶשֶׁן עַד וְהַשָּׂנֶה הַתְּשִׁיעִת עַד-בּוֹא תְּבוּאָתָהּ תֹאכְלוּ יֶשֶׁן:

(כג) וְהָאָרֶץ לֹא תִמְכַר לְצַמְתָּת כִּי-לִי הָאָרֶץ כִּי-גֵרִים וְחוֹשְׁבִים אַתֶּם עִמָּדִי:

(כד) וּבְכָל אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם גְּאֻלָּה תִתְּנוּ לָאָרֶץ: ׀

(כה) כִּי-יָמוּד אַחִיד וּמְכַר מֵאֲחֻזָּתוֹ וּבֹא גְאֻלוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו וּגְאָל אֶת מִמְכָר אַחִידוֹ:

(כו) וְאִישׁ כִּי לֹא יִהְיֶה-לוֹ גְאֻל וְהִשְׁיָגָה יָדוֹ וּמֵצֵא כְרִי גְאֻלָּתוֹ:

(כז) וְחָשַׁב אֶת-שְׁנֵי מִמְכָרָיו וְהִשִּׁיב אֶת-הָעֶדֶף לְאִישׁ אֲשֶׁר מְכַר-לוֹ וְשָׁב לְאַחֲזָתוֹ:

(כח) וְאִם לֹא-מֵצֵא יָדוֹ הִי הִשִּׁיב לוֹ וְהָיָה מִמְכָרָו בְּיַד הַקֹּנֵה אֹתוֹ עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל וְיֵצֵא בַיּוֹבֵל וְשָׁב לְאַחֲזָתוֹ: ׀

(כט) וְאִישׁ כִּי-יִמְכַר בֵּית-מוֹשָׁב עִיר חוֹמָה וְהִיתָה גְאֻלָּתוֹ עַד-תֵּם שְׁנַת מִמְכָרוֹ יָמִים תִּהְיֶה גְאֻלָּתוֹ:

(ל) וְאִם לֹא-יִגְאָל עַד-מְלֹאת לוֹ שְׁנָה תְּמִימָה וְקָם הַבַּיִת אֲשֶׁר-בְּעִיר (אשר לא) [אֲשֶׁר-לוֹ] חֹמָה לְצִמְיַתָּה לְקֹנֵה אֹתוֹ לְדִרְתָּיו לֹא יֵצֵא בַיּוֹבֵל:

(לא) וּבְתֵי הַחֲצִירִים אֲשֶׁר אֵין-לָהֶם חֹמָה סָבִיב עַל-שַׂרְהָ הָאָרֶץ יִחָשַׁב גְּאֻלָּה תִהְיֶה-לוֹ וּבַיּוֹבֵל יֵצֵא:

(לב) וְעָרֵי הַלְוִיִּם בְּתֵי עָרֵי אַחֲזַתְכֶם גְּאֻלָּת עוֹלָם תִּהְיֶה לְלוֹוִים:

(יח) וְתַעֲבֹדוּן יֶת-קִנְיָי וְיֶת-דִּינַי תִּטְרוּן וְתַעֲבֹדוּן יִתְהוּן וְתִתְּבוּן עַל-אַרְעָא לְרַחֲצָן:

(יט) וְתִתְּן אַרְעָא אִפְּהָ וְתִיכְלוּן לְמַסְבָּע וְתִתְּבוּן לְרַחֲצָן עֲלֶיהָ:

(כ) וְאַרְבֵּי תִימְרוּן מֵא-נִיכַל בְּשִׁתָּא שְׁבִיעִתָּא הָא לֹא נִזְרַע וְלֹא נִכְנַשׁ יֶת-עֲלֵלְתָנָא:

(כא) וְאַפְקֵד יֶת-בְּרַכְתִּי לְכוּן בְּשִׁתָּא שְׁתִּיתָתָא וְתַעֲבֹד יֶת-עֲלֵלְתָא לְתַלַּת שָׁנִין:

(כב) וְתִזְרַעוּן יֶת שְׁתָּא תְּמִינְתָּא וְתִיכְלוּן מִן-עֲלֵלְתָא עֲתִיקָא עַד וְשִׁתָּא תְּשִׁיעִתָּא עַד-מַעַל עֲלֵלְתָּהּ תִיכְלוּן עֲתִיקָא:

(כג) וְאַרְעָא לֹא תִזְדַּבֵּן לְחִלוּטִין אַרְבֵּי דִילֵי אַרְעָא אַרְבֵּי דִירִין וְתוֹתְבוּן אֲתוּן קַדְמִי:

(כד) וּבְכָל אַרְעָא אַחְסַנְתְּכוּן פְּרַקְנָא תִתְּנוּן לְאַרְעָא: ׀

(כה) אַרְבֵּי-יֶתִמְסָבִין אַחִיד וְיִזְבֵּן מֵאַחְסַנְתָּהּ וְיִיתֵי פְרִיקָהּ דְקָרִיב לָּהּ וְיִפְרִיק יֶת זְבִינֵי אַחִידוֹ:

(כו) וּגְבַר אַרְבֵּי לֹא יִהְיֶה-לָּהּ פְרִיק וְתִדְבֵק יָדָהּ וְיִשְׁכַּח כְּמַסַּת פְּרַקְנָהּ:

(כז) וְיִחָשַׁב יֶת-שְׁנֵי זְבִנוֹהֵי וְיִתִּיב יֶת-מוֹתָרָא לְגַבְר דְיִזְבֵּן לָּהּ וְיִתּוּב לְאַחְסַנְתָּהּ:

(כח) וְאִם לֹא-אַשְׁכַּחַת יָדָהּ כְּמַסַּת דְיִתִּיב לָּהּ וְיִתְהוּן זְבִנוֹהֵי בְיַד דְיִזְבֵּן יָתָהּ עַד שְׁתָּא דְיִבְלָא וְיִפְקֵן בַּיּוֹבֵל וְיִתּוּב לְאַחְסַנְתָּהּ: ׀

(כט) וּגְבַר אַרְבֵּי יִזְבֵּן בֵּית-מוֹתָב קִרְתָּא מְקַפָּא-שׁוּר וְיִהִי פְרַקְנָהּ עַד-מִשְׁלָם שְׁתָּא דְיִזְבִּנְהֵי עֵדֵן בְּעֵדֵן יִהִי פְרַקְנָהּ:

(ל) וְאִם לֹא יִתְפָּרֵק עַד-מִשְׁלָם לָּהּ שְׁתָּא שְׁלִמְתָּא וְיִקוּם בֵּיתָא דְבְקָרְתָּא דְלָהּ שׁוּרָא לְחִלוּטִין לְדְיִזְבֵּן יָתָהּ לְדְרוּהֵי לֹא יִפְקֵן בַּיּוֹבֵל:

(לא) וּבְתֵי פְצֻחֵיָא דְלִית לָהֶן שׁוּר מְקַף סְחוּר-סְחוּר עַל-חֻקֵּל אַרְעָא יִתְחַשְׁבוּן פְּרַקְנָא יִתֵּי לָהֶן וּבַיּוֹבֵל יִפְקוּן:

(לב) וְקָרְוִי לְוָאֵי בְּתֵי קָרְוֵי אַחְסַנְתְּהוּן פְּרַקְנָא עֲלֵם יִתֵּי לְלוֹוִאֵי:

(לב) ודי־פרק מן־לואי ויפקיון זבגי ביתא וקרני אחסנתה
ביבלא ארי בתי קרני לואי אנין אחסנתהון בגו בני
ישראל:

(לד) ותקל רוח קרוניהון לא יזבגן ארי אחסנת עלם הוא
להון: ◻

(לה) וארי יתמסכן אחוד ותמוט ידה עמד ותתקף ביה
ידור ויתותב ויחי עמד:

(לו) לא־תסב מנה חבלגא ורביתא ותדחל מאלקה ויחי
אחוד עמד:

(לז) ית־כספך לא־תתן ליה בחבלגא וברביתא לא־תתן
מיכלך:

(לח) אנא יל אלהיכם דאפקית יתכון מארעא דמצרים
למתן לכון ית־ארעא דכנען למהגי לכון לאלה: ◻

(לט) וארי יתמסכן אחוד עמד ויזבגן לך לא־תפלח ביה
פלתן עבדין:

(מ) פאגירא כתותבא יחי עמד עד־שתא דיבלא יפלח
עמד:

(מא) ויפק מעמד הוא ובנוהי עמה ויתוב לזרעיתה
ולאחסנת אבהתוהי יתוב:

(מב) ארי עברי אנון דאפקית יתהון מארעא דמצרים לא
יזבגו זביון עבדין:

(מג) לא־תפלח ביה בקשיו ותדחל מאלקה:

(מד) ועבדך ואמתך דיהון לך מן־עממיא דבסחנניכון
מנהון תקנון עבדין ואמקן:

(מה) ואף מבני־תותבליא ערליא דדירין עמכון מנהון
תקנון ומזרעיתיהון דעמכון דאתילדו בארעכון ויהון
לכון לאחסנא:

(מו) ותחסנון יתהון לבניכון בתריכון לירשת אחסנא
לעלם בהון תפלתון ובאחיכון בני־ישראל גבר באחוהי
לא־תפלח ביה בקשיו: ◻

(מז) וארי תדפק יד ערל ותותב עמד ויתמסכן אחוד
עמה ויזבגן לערל תותב דעמד או לארמי מזרעית
גירא:

(מח) בתר דאזבגן פרקנא יחי ליה תר מאחוהי יפרקנה:

(לב) ואשר יגאל מן־הלויים ויצא ממכר־בית ועיר אחזתו
ביבל פני בתי ערי הלויים הוא אחזתם בתוך בני ישראל:

(לד) ושדה מגרש עריהם לא ימכר כי־אחזת עולם הוא
להם: ◻

(לה) וכי־ימוד אחיד ומטה ידו עמד והחזיקת בו גר
ותושב וחי עמד:

(לו) אל־תקח מאתו נשך ותרביית ויראת מאלהיך וחי
אחיד עמד:

(לז) את־כספך לא־תתן לו בנשך ובמרבית לא־תתן
אכלך:

(לח) אני יל אלהיכם אשר־הוצאתי אתכם מארץ מצרים
לתת לכם את־ארץ כנען להיות לכם לאלהים: ◻

(לט) וכי־ימוד אחיד עמד ונמכר־לך לא־תעבד בו עבדת
עבד:

(מ) כשכיר פתושב יהיה עמד עד־שנת היבל יעבד
עמד:

(מא) ויצא מעמד הוא ובניו עמו ושב אל־משפחתו
ואל־אחזת אבתיו ישוב:

(מב) כי־עבדי הם אשר־הוצאתי אתם מארץ מצרים לא
ימכרו ממכרת עבד:

(מג) לא־תרדה בו בפרך ויראת מאלהיך:

(מד) ועבדך ואמתך אשר יהיו־לך מאת הגוים אשר
סביבתיכם מהם תקנו עבד ואמה:

(מה) ואם מבני התושבים הגרים עמכם מהם תקנו
וממשפחתם אשר עמכם אשר הולדו בארצכם והיו
לכם לאחזה:

(מו) והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם לרשת אחזה
לעלם בהם תעבדו ובאחיכם בני־ישראל איש באחיו
לא־תרדה בו בפרך: ◻

(מז) וכי תשיג יד גר ותושב עמד ומד אחיד עמו
ונמכר לגר תושב עמד או לעקר משפחת גר:

(מח) אחרי נמכר גאלה תהיה־לו אחד מאחיו יגאלנו:

תורה

תרגום אונקלוס

(מט) או-אחבוהי או בר-אחבוהי יפרקנה או-מקריב בסרה
 מנרעיתה יפרקנה או-דתדבק ירה ויתפרק:
 (נ) ויחשב עם-זבנה משתא דאזדבן ליה עד שתא דיבלא
 ויהי כסף זבנוהל במנין שנאי פיומי אגירא יהי עמה:
 (נא) אם-עוד סגיות בשנאי לפמהן יתיב פרקנה מכסף
 זבנוהי:
 (נב) ואם-זעיר אשתאר בשנאי עד-שתא דיבלא ויחשב
 ליה כפם שנוהי יתיב ית-פרקנה:
 (נג) פאגיר שנא בשנא יהי עמה לא-יפלח ביה בקשיו
 לעיניו:
 (נד) ואם-לא יתפרק באלן ויפקל בשתא דיבלא הוא
 ובנוהי עמה:
 (נה) ארי דילי בני-ישראל עבדון עבדי אנון דאפקית
 יתהון מארעא דמצרים אגא יג אלהיון:
 כו (א) לא-תעבדון לכוון וצלם וקמא לא-תקימון
 לכוון ואבן סגיא לא תתנון בארעכוון למסגד עליה ארי
 אגא יג אלהיון:
 (ב) ית-יומי שבגא דילי תטוון ולבית מקדשי תהון
 דחלין אגא יג: ▫

(מט) או-דדו או בן-דדו יגאלנו או-משאר בשרו
 ממשפחתו יגאלנו או-השיגה ידו ונגאל:
 (נ) וחשב עם-קנהו משנת המכרו לו עד שנת היבל
 והיה כסף ממכרו במספר שנים פימי שכיר יהיה עמו:
 (נא) אם-עוד רבות בשנים לפיהן ישיב גאלתו מכסף
 מקנתו:
 (נב) ואם-מעט נשאר בשנים עד-שנת היבל וחשב-לו
 כפי שניו ישיב את-גאלתו:
 (נג) כשכיר שנה בשנה יהיה עמו לא-ירדנו בפרד
 לעיניו:
 (נד) ואם-לא יגאל באלה ויצא בשנת היבל הוא ובניו
 עמו:
 (נה) פי-לי בני-ישראל עבדים עבדי הם אשר-הוצאתי
 אותם מארץ מצרים אני יג אלהיכם:
 כו (א) לא-תעשו לכם אילים ופסל ומצבה לא-תקימו
 לכם ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחוות עליה
 פי אגא יג אלהיכם:
 (ב) את-שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אגא יג: ▫